

ARXIU

OLÍMPIC CIRCUS

Segells de La Seu. Perico Pastor, pintor de La Seu d'Urgell, ha agafat la torxa que va encendre Josep M. Trias i Peret, la dels segells olímpics. La sisenca emissió de les vuit que han de fer-se abans de la inauguració dels Jocs, circula des de fa molt poc i té la particularitat que, dels tres esports que simbolitza (rem, piragüisme i pentatlon) el segon es practica a la ciutat de naixement del pintor, La Seu d'Urgell, subseu d'aigües braves en l'esport de la piragua. Se n'han imprès gairebé quatre milions d'exemplars, d'aquestes obres d'art engomades.

ARXIU

El polo convenç Tòquio. La princesa Anna veu bé que el Reial Club de Polo acabi acollint les proves hípiques que havien d'anar a l'Estadi Olímpic i després al Miniestadi del Barça. Ho ha vist clar després d'una reunió de la Federació Internacional d'Hípica acabada de celebrar a Tòquio. A cavall o sense, l'élite mundial de l'esport s'ha tornat tan universalista que no para de fer quilòmetres. Alguns responsables del COOB candidats a patir les malalties modernes que ocasiona viure dalt d'un avió, en són un bon testimoni.

Negres juguen i guanyen

Ni els escacs són un esport olímpic ni aquest títol té res a veure amb cap jugada definitiva de Kàrpov a Kàsparov o viceversa. La notícia és l'optimisme de la delegació de CIO que la setmana passada va visitar Sud-àfrica per primer cop després de 24 anys de marginació. El blat ja és al sac i gairebé ben lligat i Barcelona'92 té un comitè olímpic més a la llista i un motiu més per celebrar reconciliacions.

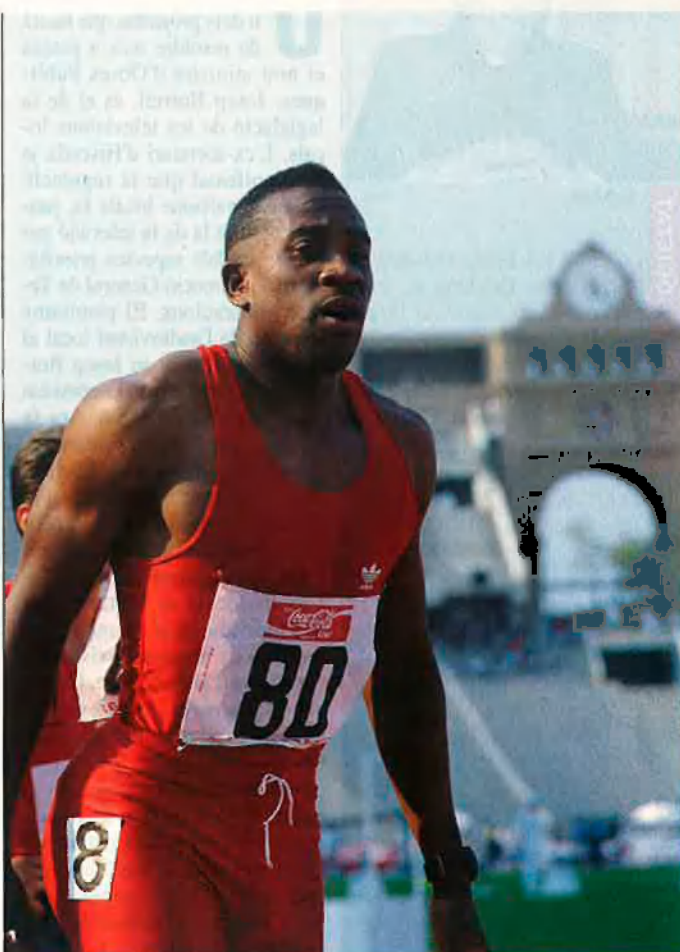
Frederik de Klerk, artífex de la *perestroika* al país de l'*apartheid*, diu que pot prometre (i promet) que ja no hi haurà federacions de blancs i federacions de negres, sinó una de sola per a cada esport, fruit de les fusions entre les anteriors. I el Comitè Olímpic Internacional vol apuntar-se la medalla d'haver estat el primer organisme mundial a haver reintegrat el país de Nelson Mandela a la diplomàcia per la via atlètica.

Quaranta anys després d'haver guanyat deu medalles als Jocs de Helsinki, i amb el permís dels comitès olímpics d'altres països de l'Àfrica negra (que ja l'han donat de paraula), els atletes blancs tornaran al taulell per disputar en igualtat de condicions la partida. Amb l'avantatge que, a diferència dels escacs, en els esports olímpics no juguen abans blanques que negres.

Qui sap si fins i tot Samaranch acabarà trobant a Sud-àfrica el país negre i africà que ha somiat per als primers Jocs del nou mil·lenni. Amb més passions que raons, el CIO ha manifestat el seu interès perquè el continent africà aculli uns Jocs Olímpics, i no seria estrany veure créixer ben aviat estadis olímpics monumentals prop d'on ara creixen escoles d'Intermón, perquè uns Jocs Olímpics ben patrocinats no tenen fronteres. Ni tampoc gaires manies.

ANDORRA, L'ESCAPADA

Mentre els atletes de Sud-àfrica ja tenen qui els aculli, Pere Casacuberta, el campió mundial de cross, encara prepararà "l'escapada" a Andorra, tal com va anunciar fa uns mesos, com a rebel·lió, pel no reconeixement

El poder negre, present a Barcelona amb totes les de la llei.

D.LIMBERT

d'un comitè olímpic català. Però ho té molt verd. Per a fer-ho hauria de casar-se amb una andorrana. I, a cinc-cents dies vista, afegir els enrenous d'una llista de noces al seu entrenament a l'estadi, potser en seria excessiu. Hi ha, a més, un precedent precisament sud-africà, que desaconsella les escapades.

Zola Budd, blanca i sud-africana, es va nacionalitzar anglesa per poder córrer a Los Angeles'84 i saltar així l'obstacle del boicot olímpic a l'*apartheid*. Les pressions de diversos països africans van obligar-la a tornar a casa, renunciar a ser súbdita de la reina Isabel i esperar que el seu país —tan discriminador— deixés de ser discriminat olímpicament.

Encara que Ben Johnson faci figa com ho va fer al campionat mundial de Sevilla, el poder negre continuarà tenint les de guanyar a Barcelona'92. I Màgic

Johnson, estrella de la cistella a la NBA, deixarà el cognom en un bon lloc per poc que pugui.

Més negre (amb perdó) ho tenen, sense anar gaire lluny, els esportistes espanyols que Ferrer Salat beca amb l'aspiració que s'enfilin al pòdium. En tres anys s'han reduït a una tercera part els "escollits per a la glòria", que ara només són tres-cents vint i veuen com els patrocinadors continuen desviant les grans partides cap a quatre estrelles tan consagrades i milionàries com els Vicario, poc necessitats de beques i altres almoïnes preolímpiques. La segregació no acabarà de desaparèixer mai de l'esport d'alta competició. Amb el temps i una canya, el color de la pell no serà problema i qui manarà definitivament serà el color dels diners, tan o més verd que la gespa dels estadis.

Carles Capdevila